

hvilke de påvirker det konkrete sygdomsbillede. Den amerikanske sundhedsmyndighed FDA har fornylig indført skarp kontrol for hver enkelt produktion af en lang række „identiske“ præparater netop af denne grund. Men hvad er så tilbage af tæserne? Ja, nogle almindelige betragtninger om behovet for sober reklame og god information. Her er vi enige, men hvad han dernæst anfører på disse områder siger mig, at aktiviteterne er mere „politisk“ end fagligt betonet.

Hvad angår reklame over for offentligheden synes man at overse apotekerlovens strenge krav — forbud imod mange typer reklame og krav om godkendelse af reklamer i pressen. Dernæst „fælder“ man „Reklamenævnet“ med betragtninger om, at der i dette også sidder repræsentanter for interesseorganisationer, og går let hen over: at nævnet kun afgiver indstilling til Sundhedsstyrelsen, at *modstående* interesseorganisationer er repræsenteret, at nævnets formand i alle år (med et kort interval) har været en højt anset og på området særdeles kyndig politiker (fhv. boligminister Kaj Andresen), at Lægeforeningen er repræsenteret, og at dens repræsentant praktisk taget aldrig er blevet stemt ned, at nævnets sekretær er en embedsmand fra Sundhedsstyrelsen, at pressen også er repræsenteret, at nævnets indstillinger i mindst 95 pct. af sagerne har været enstemmig, og at disse, hvor de er fraveget af Sundhedsstyrelsen — som regel er fraveget i mere liberal retning.

Om reklame over for offentligheden mener MEDIF i øvrigt, at den bør være sober og rigtig, men at der skal kunne gives relevante oplysninger i de tilfælde, hvor reklame tillades. Med den omfattende recepttvang, der praktiseres i Danmark, bliver der i øvrigt kun tale om en ret begrænset reklameaktivitet for farmaceutiske specialiteter. Derimod søger mange at reklamere „medicinsk“ for præparater som forebyggende eller helbredende, til trods for at de ikke er registreret. Reklamenævnet har gjort en, synes jeg, stor indsats for at sanere på hele dette „grå område“.

Hvad angår reklame over for læger, så har jeg altid beundret den danske læge-

stand, og derfor virker det nedstemmende på mig, at det lægges til grund, at denne i vidt omfang skulle lade sig påvirke på usaglig vis eller skulle ordinere mere medicin end påkrævet. Vi kan være enige om, at smågaver og lignende ikke bør benyttes i informationsarbejdet over for læger. Men herfra og til at slutte, at disse „vildskud“ kan ændre eller forøge medicinforbruget, er der et stort spring.

Fra det øjeblik en farmaceutisk specialitet er registreret — og i årene fremover — er fabrikken kun interesseret i at give fyldig og rigtig information. Der foreligger fra fabrikkens side som basis for registrering et omfattende materiale, som man ikke kan forlange, at lægerne skal sætte sig ind i, og det er derfor nødvendigt med koncentrat. Disse meddeles normalt i brochureform (hvor Sundhedsstyrelsen kan gribe ind over for misvisende oplysninger — men der har kun sjældent været basis herfor) eller igennem lægemiddelkonsulenterne. Egentlig reklame forekommer stort set kun igennem annoncer i Ugeskrift for Læger og andre fagtidsskrifter. Disse reklamer er blot udtryk for, at man i endnu mere koncentreret form minder lægerne om de præparater, som de udførligt er blevet orienteret om på et tidligere stadium. Når man derfor retter skytset så stærkt imod „reminders“ — hvor kun navn og fabrik angives — så er det at skyde spurve med kanoner. Man kan dog vel ikke tro, at nogen læge giver sig til at ordinere et præparat, blot fordi han har set dets navn i en „reklame“?

Men information skal være fyldig og saglig. Det er fabrikkerne helt med på, men de initiativer, der er taget i så henseende, springer man let hen over.

MEDIF, MEFA og Danmarks Apotekerforening har etableret et nævn til bedømmelse af, om lægemiddelinformation er sober og etisk. Men dette nævn kritiseres med, at dets formand er jurist, uden at det samtidig fremdrages, at de to øvrige medlemmer er ansete og erfarne læger, og at den meget vigtige „granskningsmand“ — der gennemgår alt informationsmateriale — ligeledes er en anerkendt læge. Professor Kockvedgaard skal koordinere, men man kan vel ikke mene, at jurister ikke kan bedømme aktiviteter inden for andre fagområder — hvad ellers med hele retssystemet? I øvrigt er